

Arrest

nr. 295 328 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2023 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat R. JESSEN loco advocaat D. GEENS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 23 juni 2023 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat:

de genaamde A. M. A. A. A.

geboren te S., op [...]1985

van nationaliteit: Jemen (Rep.)

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 23.06.2023

Overwegende dat op 12/01/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Nederland op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 17/01/2023 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 23/06/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 23/02/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene had zijn interview in het opvangcentrum van Zaventem ([...]) op 29/12/2022. Op 05/01/2023 had hij zijn interview waarbij hij verklaarde woonplaats te kiezen te opvangcentrum van Zaventem (Excelsiorlaan 40, 1930 Zaventem). Op 16/01/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De beslissing werd hem in persoon betekend op 17/01/2023. Op 18/01/2023 vond betrokkene zijn eerste ICAM-gesprek plaats. Bij dat gesprek werd door de ICAM-coach alles overlopen met betrekking tot de situatie van betrokkene, samen met de mogelijkheden die hij heeft en de daaraan verbonden gevolgen. Betrokkene maakte bij het gesprek al duidelijk niet terug te willen keren naar de verantwoordelijke lidstaat Nederland. Hij voegde eraan toe dat zelfs als Nederland hem de status van vluchteling zou geven, hij nog niet naar Nederland zou terugkeren. Hij voegde eraan toe dat zijn advocaat hem aangeraden heeft om naar een privéadres te vertrekken. Op 23/01/2023 vond het tweede ICAM-gesprek plaats. Betrokkene herhaalde zijn standpunt en weigerde resoluut om terug te keren naar Nederland. Hij verklaarde naar een privéadres te willen vertrekken. Op 23/01/2023 verliet betrokkene het opvangcentrum van Zaventem en liet volgend adres achter: [...] Antwerpen. Op dezelfde dag ontvingen onze diensten een mail van de advocaat van betrokkene met als onderwerp het adres van betrokkene, [...] Antwerpen. Op 25/01/2023 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. Op 23/02/2023 voerde de politie van Antwerpen een adrescontrole uit op het adres [...] 2660 Antwerpen. Betrokkene werd niet aangetroffen. De naam van betrokkene was niet te vinden op de postbus of aan de bel. De bewoners van de eerste verdieping van het pand, de familie A. van Jemenitische afkomst. De vader van de familie verklaarde dat hij betrokkene nog nooit heeft gezien en dat enkel de post van betrokkene bij hen toekomt. De vader van de familie voegde er aan toe dat betrokkene er niet woont. Onze diensten zijn niet op de hoogte van de woonplaats van betrokkene en dienen we hem dus als ondergedoken te beschouwen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de

betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"5. In het administratief dossier is een verslag van de adrescontrole te vinden, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is (stuk 3).

Dit verslag werd verzonden door verweerder aan de politiezone Antwerpen op 6 februari 2023. Het verslag werd ingevuld maar NIET ondertekend onder "handtekening politie".

Er kan hierom niet worden vastgesteld dat een handtekening werd geplaatst door een daartoe bevoegd persoon, waardoor niet kan worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd door de politionele diensten (zoals ook verzocht door verweerder).

Het verslag werd niet opgesteld en ondertekend door een daartoe bevoegd persoon. Verweerder gaat hier evenwel van uit in de bestreden beslissing ("op 23/02/2023 voerde de politie van Antwerpen een adrescontrole uit op het adres [...]").

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden."

Verzoeker stipt aan dat in het administratief dossier zich het verslag bevindt inzake de adrescontrole, waarop de bestreden beslissing steunt. Dit verslag werd weliswaar ingevuld maar niet ondertekend op de plaats "handtekening politie". Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de vermeldingen in het verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd door de politionele diensten. Nochtans gaat verweerder in de bestreden beslissing wel uit van het feit dat het verslag over de adrescontrole werd opgesteld door de politie.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat er wel een voldoende schriftelijke weergave is die van de woonstcontrole kan getuigen. Uit dit formulier blijkt dat de lokale politie van de zone Antwerpen tweemaal een controle uitvoerde op het door verzoeker aangegeven adres en dat zij er verzoeker op geen enkel moment konden aantreffen, de beslissing is dan ook niet gebaseerd op incorrecte feitelijke gegevens. Verder gaat verweerder in op het betoog van verzoeker dat de woonstcontrole desgevallend door een niet-bevoegde persoon gedaan zou zijn. Hij verwijst naar artikel 34, § 3 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt waarin wordt gesteld dat de politiediensten identiteitscontroles kunnen uitvoeren in de omstandigheden die de overheid bepaalt teneinde de openbare veiligheid te handhaven

en de naleving te verzekeren van de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg kon de politie verzoeker horen in het kader van een dergelijke identiteitscontrole.

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat het verslag waarin sprake is van een negatieve woonstcontrole op 23 februari 2023 en waarin ook staat vermeld *“betrokkene zijn naam staat niet op de bel op de 1^e verdieping woont de familie A. (Jemen) die verblijf hebben. De vader van de familie zegt ons dat hij betrokkene nog nooit gezien heeft en dat enkel betrokkene zijn post bij hen toekomt. Betrokkene woont er niet.”* niet is ondertekend waar staat *“Handtekening politie”*.

Ook bij de nota van verweerder wordt geen getekende versie gevoegd.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op doorslaggevende wijze steunt op de bevindingen in dit verslag, nl. dat er sprake is van een negatieve woonstcontrole en de verklaringen van een persoon ter plaatse dat verzoeker er niet zou verblijven. Echter, de Raad kan inderdaad niet vaststellen door wie die bevindingen zouden gedaan zijn. Anders dan verweerder aanvoert, kan bijgevolg dit verslag niet als een voldoende schriftelijke weergave van de woonstcontrole beschouwd worden, noch blijkt uit dit formulier dat de lokale politie van de zone Antwerpen tweemaal een controle zou uitgevoerd hebben op het door verzoeker aangegeven adres, er is immers in dit verslag enkel sprake van een negatieve woonstcontrole en het verslag is niet getekend.

Voor het overige vermeldt de bestreden beslissing nog dat voor verzoeker het overdrachtsbesluit (26quater) werd genomen op 16 januari 2023, dat hij vervolgens twee dagen later en nog eens 5 dagen later tijdens het ICAM-gesprek verklaarde dat hij weigerde vrijwillig gevolg te geven aan dit overdrachtsbesluit en op 25 januari 2023 een beroep heeft ingediend tegen het overdrachtsbesluit. Deze motieven kunnen op zich niet dragen dat verzoeker zou zijn ondergedoken. Het is immers verzoeker zijn recht het overdrachtsbesluit aan te vechten indien hij van oordeel is dat dit onregelmatig is, hij heeft een recht op een effectief rechtsmiddel. In dat kader is het niet kennelijk onredelijk dat verzoeker niet onmiddellijk vrijwillig gevolg geeft aan het overdrachtsbesluit. Immers, indien hij dat wel zou doen, verliest hij zijn belang bij zijn rechtsmiddel.

Waar verweerder in de nota nog vermeldt dat volgens artikel 34, § 3 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt de politiediensten identiteitscontroles kunnen uitvoeren in de omstandigheden die de overheid bepaalt teneinde de openbare veiligheid te handhaven en de naleving te verzekeren van de Vreemdelingenwet en de politie verzoeker kon horen in het kader van een dergelijke identiteitscontrole, verandert dit betoog niets aan het voorgaande. Er wordt immers in geen geval door verzoeker betwist dat de politie die bevoegdheid zou hebben. Het punt van verzoeker is dat uit het verslag in het administratief dossier niet kan blijken wie de woonstcontrole heeft uitgevoerd of de verklaringen heeft opgenomen en of dit wel om een politieagent ging. Dit kan inderdaad niet uit het administratief dossier blijken.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De afwezigheid van het door een politieagent getekend verslag waarop de bestreden beslissing in haar motieven op doorslaggevende wijze steunt, wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 29.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2023 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES